

Meditacions: Dilluns de la primera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dilluns de la primera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: renunciar al pecat és un guany; per veure Crist en els altres; el cel per a qui ho rep tot de Déu.

«ELS PRECEPTES del Senyor són planers, omplen el cor de goig —canta el salmista—; els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls» (*Sl* 19, 9). Alegria per al cor i llum per als nostres ulls:

aquests són els fruits que el Senyor ens té preparats si ens obrim, durant aquesta Quaresma, a la seva conversió. Déu ens vol feliços i ens ho recorda el primer punt del Catecisme de l'Església Catòlica: «Déu, infinitament perfecte i benaurat en ell mateix, amb un disseny de pura bondat, ha creat l'home lliurement per fer-lo participar de la seva vida benaurada»^[1].

Volem demanar-li llum per no quedar-nos simplement a la superfície de les coses, de les persones, de les nostres tasques. Convertir-nos vol dir mirar d'una forma nova el que ja hem vist moltes vegades. L'Esperit Sant és qui pot netejar els nostres ulls i purificar el nostre cor per estimar millor Déu i els altres. La mentida de l'enemic consisteix a fer-nos sospitar que Déu només ens demana renúncia. Tot i això, renunciar al pecat és sempre un

guany, un benefici sense mesura. «El sacrifici només és aparent, ja que vivint així (...) s'allibera de moltes esclavituds i aconseguix, en la intimitat del seu cor, assaborir tot l'amor de Déu»^[2].

«La Quaresma és un nou començament, un camí que ens porta a una destinació segura: la Pasqua de Resurrecció, la victòria de Crist sobre la mort. I en aquest temps rebem sempre una forta crida a la conversió: el cristià està cridat a tornar Déu “amb tot el cor” (Jl 2, 12), a no acontentar-se amb una vida mediocre, sinó a créixer en l'amistat amb el Senyor (...). La Quaresma és temps propici per intensificar la vida de l'esperit»^[3].

«QUAN JO TENIA FAM, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu

beure, quan era foraster, em vau acollir» (Mt 25, 35). Jesús diu als deixebles que aquella és la conducta de qui, al final, serà comptat entre els benaurats. Sant Pau, al seu torn, escriu als efesis: «No em canso de donar gràcies per vosaltres i us tinc presents en les meves pregàries» (Ef 1,16). Déu ha dit clarament que ens espera en cada persona amb qui ens trobem; saber-ho ja és prou motiu d'agraïment. Si ens obrim a la seva gràcia, aprendrem a descobrir el rastre de la imatge divina a cada ànima, especialment en els qui en tenen alguna necessitat. Saber que a aquest company, a aquesta amiga o a aquest familiar, el Senyor no només l'estima, sinó que fins i tot és present en ells, és un estímul per buscar-hi el rostre de Jesucrist. Els qui ens envolten són per a nosaltres un do de Déu.

Per si no n'hi hagués prou, Jesucrist ens ha assegurat que qualsevol gest

d'amor als homes és com si l'hi adrecéssim a ell: «Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25, 40). Déu ens impulsa a portar afecte, comprensió i pau allà on ens trobem. En aquest afany, un somriure pot ser ja un bon inici; moltes vegades aquell gest canvia el dia a qui el rep. «No m'oblidis que a vegades cal tenir al costat cares somrients»^[4], escriu sant Josepmaria. Per ser difusors de pau i d'alegria al nostre voltant, primer n'haurem de portar dins nostre. En aquest sentit, és important ser molt sincers amb Déu, amb nosaltres mateixos i amb els qui ens ajuden. «No tinguem por de ser sincers, de dir la veritat, d'escoltar la veritat, de conformar-nos amb la veritat. Així podrem estimar (...). La hipocresia té por de la veritat. Es prefereix fingir en comptes de ser un mateix»^[5]. Per alimentar el famolenc, donar beure l'assedegat i acollir el pelegrí, és

important, abans, pacificar el nostre interior; viure amb una serenitat que ens permeti veure Crist en els altres.

«VENIU, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món» (Mt 25, 34). En cert sentit, «el judici final ja està en acció, comença ara en el curs de la nostra existència. Aquest judici es pronuncia a cada instant de la vida, com a confirmació de la nostra acollida amb fe de la salvació present i operant en Crist, o bé de la nostra incredulitat, amb el consegüent tancament»^[6]. Hi ha el risc de plantejar-nos aquest camí com una lluita esforçada per aconseguir que Déu ens estimi; sense adonar-nos que, en realitat, el seu amor és etern i anterior a nosaltres mateixos. D'aquesta manera, es comprèn millor que «l'infern

consisteix formalment que l'home no vol rebre res, que vol ser autònom. És l'expressió de l'enclaustrament en el propi jo (...). Per contra, ser de dalt, això que anomenem cel, (...) és essencialment allò que un no ha fet ni pot fer per si mateix»^[7].

Als antípodes d'aquesta actitud, hi ha les reclamacions dels dos fills de la paràbola del pare misericordiós. El petit exigeix: «Pare, doneu-me la part de l'herència que em toca» (*Lc 15, 12*). El gran, per la seva banda, retreu: «Tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics» (*Lc 15, 29*). Tots dos calculen allò que creuen merèixer, però s'equivoquen. El petit, en tornar penedit, ni tan sols pot acabar la seva frase que diu el seu pare: «De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho» (*Lc 15, 21-22*). Al gran se li promet encara

més: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu» (Lc 15, 31).

Aleshores, aprenen a rebre, i poden anar al cel per rebre per tota l'eternitat l'amor infinit de Déu. En l'anhel per deixar obrar Déu a la nostra ànima, podem unir-nos a la pregària de sant Josepmaria:

«Senyor, sí, amb l'ajuda de la Nostra Mare del Cel, serem fidels, serem humils, i no ens oblidarem mai que tenim els peus de fang, i que tot el que en nosaltres brilla és teu, és gràcia, és aquesta divinització que ens dones perquè vols, perquè ets bo»^[8].

---

[1] Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 84.

[3] Francesc, Missatge, 18-X-2016.

[4] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 57.

[5] Francesc, Audiència, 25-VIII-2021.

[6] Francesc, Audiència, 11-XII-2013.

[7] Joseph Ratzinger, *Introducción al cristianismo*, Sígueme, p. 259.

[8] Sant Josepmaria, *Cartes 2*, núm. 62.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dilluns-de-la-primera-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dilluns-de-la-primera-setmana-de-quaresma/) (01/04/2026)